Ч. 8. Четвер 12 (25) січня 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.
Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланіє наших Владик до духовеньства і вірних.

Андрей Шептицкий
Божою Милостию і Сьвятого Апостольского Престола Благословенїєм Митрополит Галицкий, Архіепископ Львівский, Епископ Каменця Подільского.

Константин Чехович
Божою Милостию і Сьвятого Апостольского Престола Благословенїєм Епископ Перемиский, Самбірский і Сяніцкий.

Григорий Хомишин
Божою Милостию і Сьвятого Апостольского Престола Благословенїєм Епископ Станиславівский.

Вірним своїх епархій мир о Господї і Наше Архієрейске Благословенїє.

> Всякое царство раздѣлившееся і на ся запустѣетъ, и всякъ градъ, или домъ раздѣлившійся на ся не станетъ. *(Мат. XII. 25)*

Рік минає від хвилї, в котрій Ми видали перше наше спільне письмо до Вас, Всеч. Отцї. Обставини так складають ся, що сего року другим письмом мусимо вернути до того самого предмету, і ще раз з всякою усильностию всїм Вам брати разом і кождому з окрема пригадати стислий обовязок сьвященичої солїдарности. Тому рік Ми звертали Вашу увагу лиш на солїдарність в душпастирскій працї, а в товариским чи сусїдскім житю лишаючи на боцї питанє, чи і в якій мірі духовеньство повинно солїдарно брати удїл в публичнім горожаньскім житю. Днесь хочемо і на се питанє відповісти, і завізвати Вас і до сеї солїдарности. Що сьвященикови поза стисло сьвященичими працями і обовязками вільно брати удїл в публичних справах, що до того є часом прямо обовязаний, коли сей удїл потрібний для Божої справи або загального добра, що однак не має обовязку а нераз і можности стало справами публичними занимати ся, все то річ певна, питанє лише, чи і коли, беручи участь в публичнім житю, в тій акциї має бути духовеньство солїдарним.

Річ очевидна, що тут не може бути і бесїди о полїтицї, яку би сьвященик мішав зі своєю душпастирскою а стисло сьвященичою працею, бо таке мішанє людского з Божим, сьвятого з несьвятим було би все надуживанєм річей сьвятих для дочасних людских цїлей. Справа для віри і моральности обоятні, якими суть питаня чисто полїтичної натури, не можуть входити в круг проповіданя Божого слова, анї в зносини душпастиря до вірних, поручених його церковній власти. Проповідник, котрий би в науку евангелия, в проповідь вносив науки, котрі не містять ся в евангелию і котрих Христос не голосив — здраджував би Христа, надуживав би проповідальницї сьвятого місця, наражав би вірних на страшну небезпечність уважати людскі вимисли за науку обявлену, або знова цїлу обявлену науку за людский вимисл, а через те, місто учити людей, баламутив би їх, і подавав би їм корм нездоровий — прямо скажемо, затроєний сим нерозрізненєм того, що не сьвяте. Подібного сьвятокрадства допускав би ся сповідник, котрий би при удїлюваню тайни покаяния мав на оцї иншу цїль як Христос — котрий би чого иншого шукав як спасеня душі каючого ся грішника. Одним словом, сьвященик не сьміє бути полїтиком анї при престолї, анї в сповідальницї, анї на проповідальницї, анї в жаднім відношеню пароха до вірних, в тім всїм мусить бути лише сьвящеником, тут заступає Христа, тут єдиною єго працею, задачею, єдиною цїлею сьвященичого єго сьвятого уряду — спасенє людских душ відкуплених Кровію Христовою. Лиш поза церквою вільно сьвященикови брати удїл в горожаньскім житю, о скілько оно не колїдує з обовязками стану, і вільно єму мати полїтичні пересьвідченя, о скілько ті пересьвідченя в нічім не суть в суперечности з наукою Христа.

---

2)

З американьского житя.

(З нїмецкого — Генр. Урбана).

I.

Щасливий Парадіза.

(Дальше).

— Мій пане — сказав вуйко Люкка до торговельника одежи, коли вийшли з суду — на тім ще не стало. Ви мого невинного сестрінця вибили по лици, велїли увязнити і замкнути. Заплатіть єму добровільно відшкодованє, заки ми запізвали вас до суду.

Купець вертів ся як хробак, викручував ся як міг, але вуйко Люкка не попустив, бо бо знав, що Оресте міг купця обжалувати і тому вкінци купець згодив ся дати пять долярів.

— Дайте двайцять і ми вдоволимо ся!— сказав вуйко. І чи той хотїв чи нї, мусів заплатити і вуйко усьміхаючи ся, сховав гроші до кишенї.

— Знаменито! — сказав Оресте, сьміючи ся. — Я пристав би, аби мене кождого дня били по лици!

— Так, так, то чудесний край, той край нашого Крістофора Кольюмба!—відповів вуйко.— Та батьківска печалива опіка для всїх, котрі в наслідок легкодушности своїх ближних потерпіли шкоду, єсть справдї пречудно. У нас в Італії не є так добре. Коли ти в наслідок похибки дістав в лице, то оно до тебе прилипло. Тут можеш позивати за відшкодованє за удар в лице, за неоправдане арештованє і за скривдженє твого честного імени, а за всї три річи мусить другий платити. Укусить тебе чий пес, пан єго мусить платити. Упадеш в чию пивницю, бо она не захоронена, мусить він платити. Упаде тобі підчас бурі дахівка на голову, мусить властитель дому платити. Посовгнеш ся в зимі на сходах дому, бо дурна служниця налила води, аби їх вимити, господар дому мусить платити. Вискочить із шин поїзд, котрим ти їдеш і ти скалїчиш ся, мусить товариство зелїзниче платити. Чудесно, незвичайно чудесно! То, Оресте, високо розвинений край!

На другий день вийшов Оресте з своєю дихавичною катаринкою до міста. Вуйко правду казав. Оресте заробляв не мало гроша. Або давали єму з приказом, аби о скілько можна як найскорше забирав ся, або тому, що він ірляндским і нїмецким служницям в богатих дїльницях міста видавав ся незвичайно хорошим хлопцем з своїми червонаво-смаглявими лицями, що виглядали так аксамітно-мягкі як спілі морелї і своїми чорними як уголь очима. Коли він ще відтак показав сьміючи ся свої білі зуби, як побачив яку служницю, то така Бриґіта або Августа тратила сейчас голову і центи просто плили до єго кишенї.

Як сказано, він мав щасте, завдяки ласкавій опіцї мадонни з Кардінеллї. Але прийшло ще лїпше. За порадою хитрого вуйка купили они маленьку малпу, котру вуйко убрав в білу як сніг одіж і паложив такийже білий шолом на голову, так що она подобала цїлком на новойорского замітача улиць. Відтак купив він в склепі забавок маленьку мітолку і научив малпу на команду замітати зелене сукно на дихавичній катаринцї. То виглядало незвичайно сьмішно і люди на улици, особливо дїти, аж клали ся зі сьміху з малпи-замітача. Не диво, що гроші плили тепер ще обильнїйше. До Кардінеллї написав Оресте, що ведесь єму знаменито, що став музикою, грає лиш для великих панів і заробляє богато гроший.

Раз, одної недїлї по полудни проходжував ся він в незвичайно вдоволенім настрою по парку без катаринки, лише для своєї приємности. Гадав о Кардінеллї, о старій матери, о Люциї Камарано, прехорошій дівчинї і о благодатній мадоннї, котра досї так єго хоронила. Переходячи півцерек дороги для возів, почув несподівано такий страшенний удар, що— як єму здавало ся — полетів воздухом якої пів милї. Коли грубий Оресте пробудив ся, лежав він в холоднім, незвичайно чистім ліжку в шпитали. Права рука була звихнена, кість носова і одно ребро зломане. Впрочім не хибувало єму нічого. По полудни прийшов вуйко Люкка. Єго остре птиче лице сияло радостию, очка сьвітили ся.

— Оресте — нї, то щасте! До чорта! Ти любимець мадонни. Справдї! Подумай лиш — тебе переїхав чоловік на біцикли. Він гнав з недозволеною скоростию і не мав дзвінка. Наїхав на тебе просто, не остерігаючи. Один полїцай і трех очивидцїв заприсягли то. Очивидно єго увязнено.

— Яке при тім щасте? — відповів Орес-

Ті самі засади відносять ся і до нас епископів і до всїх праць і обовязків нашого душпастирского уряду, між котрими головним — пригадувати духовеньству науку Христового евангелія. Коли проте днесь спільним пастирским посланієм відзиваємо ся до Вас, коли Вас до солідарности в горожаньскім житю заохочуємо, то і тим сповняємо акт лиш церковний, душпастирский, а не політичний, іде нам о Божу справу о віру і Церков, о спасеніє душ, бо такої солідарности поміж сьвящениками в нинїшну хвилю для Божої справи, для Церкви, для добра християньского народу потреба; ся солідарність конечна, так конечна, що прямо уважаємо за свій архієрейский обовязок єї від Вас, братя, домагати ся.

Через правительство порушена справа зміни виборчої ординациї, що скорше або пізнїйше віроятно увійде в житє, може впровадити наш нарід в нову епоху розвою і принести правдивий тривалий хосен, але могла би принести і велику шкоду. Хосен принесе лишень під тим условієм, що в нічім не буде нарушений Божий закон і віра, ті основи і підстави всякого ладу і всякого добробиту. До того однак потреба, щоби Ми сьвященики, котрих урядом єсть стояти на сторожи віри і Божого закона, задержали в руках той вплив на публичні справи, який нам належить ся, зглядно той вплив на ново набули. То однак стане ся лишень тодї, коли ми не тілько в сьвященичій, але і в горожаньскій справі будемо солідарним, одним духом, оживленим тілом. Рішаючий вплив на публичні справи Нам сьвященикам належить ся, хотяй би лиш длятого, що єсьмо так переважаючою більшостию рускої інтелїґенциї. В часах, коли кождий навіть недозрілий чоловік упоминає ся о вплив на справи публичні, в часах, коли єсть бесїда о загальнім і рівнім праві голосованя, то відай навіть зі становиска чисто горожаньского і цивільного нам належало би ся рішати, бо Ми в більшости. О то однак наше неначе право не упоминаємо ся, не маємо претенсиї радити і все рішати, не думаємо о майоризованю суспільности, о зробленю з неї суспільности клерократичної, не противставляємо себе, духовеньства, цивільній інтелїґенциї, бо знаємо, що в дійстности між Нами а великою більшостю тої самої сьвітскої інтелїґенциї нема найменшої суперечности, так як на цїлій лінії є повна солідарність між Нами а людом. — Єсли яка єсть суперечність, то між Нами а нечисленною горсткою людий, що не суть християнами; хоть християн перед народом удають, людий, що суть ворогами і Церкви і народа. А власне длятого, що суть лиш горсткою, що суть ворогами народа, що ведуть народ на погибель, не можемо позволити, щоби Нас та меншість терроризувала, щоби криком накидала і Нам і цїлому народови свої згубні засади, і тим більше рішучо мусимо всї солідарно упімнути ся бодай о сей вплив на справи публичні, які сьвященикам (хотяй би були в меншости) належить ся в християньскім народї.

Наслїдком браку солідарности з Вашої сторони, мусїло би і при найлучших обставинах бути страченє впливу нашого на публичне житє, з чого самого вже виросло би небезпеченьство, що народні справи могли би розвивати ся не після Божої, не після Христової мисли, а тодї навіть то, що видавало би ся найлїпшим поступом народного житя, було би певно кроком до заглади.

В нинїшних наших обставинах і в справі виборчої реформи, о котрій бесїда, небезпечність ще більша. У нас длятого, що поміж нашими людьми на жаль находять ся такі, котрих вплив рішучо уважаємо всї за шкідливий і прямо небезпечний, а до таких мусимо зачислити не лиш тих, котрі безсоромно і публично намовляли людий до злочинів, до підпалюваня, мордованя і рабунків, але і тих, що не здають собі справи, або хотять нерозуміти, як конечними, як основними елементами в народнім житю і поступі суть віра і моральність, і тих хотяй може нечисленних, що піддавши ся під провід інтернаціональних, а для Церкви ворожих орґанізаций, з всякою усильностию працюють над відобранєм нашому народови католицкої віри і моральности і сьвідомо або несьвідомо ведуть нарід до заглади.

Они всї раді би вирвати нам з рук всякий вплив на народ, раді би собі присвоїти навіть тероризмом провід в справах публичних, а наша несолідарність улекшає їх роботу. Не потреба доказувати, яким всенародним нещастєм була би перевага таких людий при розширеню виборчого права. А можна би обавляти ся такої переваги, наколи духовеньство не буде мати впливу на народ і на загальні справи. І в инших краях монархії, социялїсти приписуючи собі, хотяй ложно, порушенє виборчої реформи, могли би набути переважаючого впливу, а то і на наші відносини сильно відбило-б ся і було-б скріпленєм всїх ворожих для Церкви елементів.

Сама вже лучність в бажаню загального і безпосередного виборчого права, хотяй припадкова, социялїстів з нами Русинами, єсть для нашого народа небезпечною, бо того, чого ми бажаємо для добра народу, они надужили би на розширенє свого шкідливого впливу, своїх ложних, противних Церкві і вірі засад і на безсовістні аґітациї.

Сі обави не перешкодили нам зробити все можливе, щоби нашому дорогому народиви запевнити при наміреній реформі як найбільші користи.

Рішучо однак мусимо взяти ся до усильної і солідарної працї, щоби не дати собі при сїй нагодї вирвати впливу на нарід і так повести єго, щоб реформа виборча принесла єму хосен, а не шкоду, щоби не віддалила єго від Церкви і від Христа.

(Дальше буде).

те понуро. — Можу стати калїкою на цїле житє.

— Анї бесїди о тім, серце, анї бесїди! Лїкар каже, що в короткім часї будеш здоров. Зломане ребро і розбитий ніс, трохи стовчена рука. Тілько всього! Але що до щастя! Циклїст, знаєш, то дуже богатий чоловік, якийсь фабрикант цукру. Іду сейчас до адвоката в справі відшкодованя. Бувай здоров! Як я тобі казав, Америка єсть краєм процесів о відшкодованя. Тут можна легко дещо заробити!

І він відійшов.

На другий день по полудни з'явив ся знов.

— Всьо іде знаменито, голубчику! — сказав вуйко і сїв на кріслї коло ліжка. — Отже подумай собі, справа вже в порядку. Заки фабрикант допустив, аби єго запізвати, надумав ся і заплатив добровільно чотири тисячі долярів — що ти на те? — Чотири тисячі долярів! Цїла італїяньска дїльниця в одушевленю над таким щастєм!

Справдї, то було щастє. Оно приспішило виздоровленє і Оресте вийшов із шпиталя.

— Знаєте, вуйку, що — сказав Оресте, коли вернув до дому — обіцяю мадоннї ще золотий ланцух. Хто знає, може буду мати ще більше щастя.

— Зроби так, сину, зроби — сказав вуйко. — Не можна знати.

І Оресте мав ще більше щастє. Правда, минуло лїто і осїнь і прийшла зима. То було рано і за зимно, аби ходити з катаринкою і Оресте стояв дрожачи з морозу на улици і ждав на трамваєвий віз.

Коли він дав знак візникови наближаючого ся трамваю, аби задержати віз, почула ся та висока особа незвичайно обидженою. Задержувати віз для прохожих видало ся єму, як впрочім всїм рівним єму людям, річию цїлком непотрібною. А ще до того задля якогось там італїяньского лапсердака. Тому після улюбленого звичаю звільнив лиш трохи бігу, а відтак, коли гадав, що Італїянець вже щасливо сїв, пустив гальму на ново і віз полетів наперед як випущений хорт.

Грубому Орестови удало ся дїйстно вискочити на ступінь воза. Але торгненє, з яким віз пустив ся наперед, було таке несподїване і сильне, що Оресте повалив ся із ступіня і як довгий упав на камінний брук улиці. Кондуктор задержав сейчас віз і зіскочив. Збігли ся люди і помогли Орестови встати на ноги, бо він був майже без сьвідомости, а з великої рани в голові спливала кров. Крім того єго ліве ухо було цїлком розбите, а ліва нога потовчена. Сконстатував то лїкар, що случайно надійшов улицею і відвів Ореста до найблизшої аптики.

Обуренє публики на безличного візника не мало границь. Вже від давна жалувала ся публика на той безсоромний звичай, аби возів не задержувати нїколи для їдучих, лише велїти їм на публичній дорозі показувати акробатичні штуки, коли они при небезпечности житя пробовали вскакувати на скоро переїзджаючі вози. Кільканайцятьох людий зголосило ся сейчас на сьвідків, що візник знов не задержав воза і внаслїдок того довів до упадку гостя. Всї хотїли залити раз добре сала за шкіру тим проклятим трамваєвим королям, а рівночасно відучити візників раз на все від таких „жартів“.

Коли Оресте із шпиталю, де єго обвязано, зашито і направлено ногу, вернув повозом людяного лїкаря до дому і оповів вуйкови, що стало ся, кинув ся той єму на шию. Він немов збожеволїв з радости.

— Щасливий! Ти уродив ся в чипци! — кричав раз за разом. — Ну, тепер я лиш цїкавий, кілько то принесе! Ми позиваємо, розумієш, позиваємо і то не о аби що. Трамваєве товариство, ті прокляті міхи з золотом, мають звідки платити! І саме тепер у судиїв присяжних панує не конче добрий настрій для них.

(Дальше буде).

Вісти політичні.

Справа реформи виборчої. — До ситуациї на Угорщинї — Конфлїкт з Сербією. — Конференция в Альґесірас. — Події в Росиї.

З вістий, які тепер наспїли з Відня в справі реконструкциї кабінету, можна вносити, що іменованю мінїстрів-земляків вже нїчо не стоїть на перешкодї. Кажуть, що поки що будуть іменовані лиш два мінїстри: др. **Дершата**, нїмецкий і др. **Пацак** ческий земляк-мінїстер. Коли наступить іменованє, того ще не можна сказати, бо насамперед мусить бути залагоджений ряд всїляких формальностий. Після „N. fr. Presse“ іменованє має наступити вже в пятницю сего тиждня а „Zeit“ доказує також, що коли не настануть якісь непредвиджені трудности, то іменованє наступить вже сего тиждня. В день по оголошеню цїсарского відручного письма зложать нові мінїстри присягу.

Реформа палати послів стрічає на трудности. В понедїлок дня 22 с. м. зібрали ся три ґрупи палати панів, котрих делеґати конферували перед тим з президентом мінїстрів бар. Ґавчом, та вислухали звіт о тій конференциї а відтак всї ґрупи: правиця однодушно, партия конституцийна всїма голосами против

2, а центрум всіма голосами против 1 ухвалили резолюцию, в котрій кажуть, що не годять ся з поглядом, мов би з причини реформи виборчої до палати послів була потрібна також реформа палати панів; особливо же уважають за не до принятя проєкт, після котрого мали би висилати ся до палати панів репрезентанти тих ґруп, котрі по заведеню нової реформи виборчої не будуть мати своїх репрезентантів в палаті послів. О тій ухвалі повідомлено вчера президента міністрів бар. Ґавча.

Комітет сполученої мадярскої опозициї відбув вчера під проводом **Кошута** нараду, на котрій обговорювано головно справу опору комітатів; принято до відомости звіт підкомітету і удобрено єго предложенє, даючи єму власть переводити дальші конечні зарядженя. Конференция займала ся дальше справою запомоги для родин по покликаних резервістах запасових і виготовила проєкт, котрий має бути дни 26 с. м. предложений конференциї сполученої опозициї.

Neue fr. Presse обговорюючи конфлікт з Сербією, каже: Сербія на всякий случай пожалує дуже того і дуже то відчує, що не скористала з прихильности австро-угорскої політики і не старала ся видобути ся заздалегідь з поганої ситуациї. Сербія стратить тепер тоті пільги, яких не мала ніяка иньша держава на Балкані а за полудньово-славяньске братерство заплатить передовсім своєю годівлею худоби. Правдивим побідителем єсть Болгария. Сербска політика довела до того, що Сербія наразила собі Австро-Угорщину, від котрої могла сподівати ся цінних концесий, а сполучила ся з Болгариєю, котра нічого не може дати а єсть природним суперником. — Предвиджуваня ті зачинають вже сповняти ся, бо австро-угорске правительство замкнуло вже границю для сербскої худоби.

На послідні засіданю марокканьскої конференциї в **Альґесірас** обговорювано справу устроюваня маґазинів окружних в марокканьских містах на основі предложень дипльоматичного тіла. Англійский делеґат вносив, щоби перед словом „предложень" поставити „одноголосних", бо справа важна і треба докладної запоруки. Тому спротивив ся німецкий делеґат Таттенбах і доказував, що через упір одної держави годі полишити незалагодженою так важну справу. Спротива Таттенбаха зробила сензацию, бо се було першим проявом незгоди делеґатів на конференциї.

Ревізиї і арештованя з одної сторони а приготовленя до виборів до Думи державної характеризують теперішне положенє в Росиї. З'їзд членів партиї конституцийно-демократичної в Москві ухвалив взяти участь в виборах до Думи державної, щоби опісля в Думі виготовити право виборче та инші права забезпечуючі всілякі свободи і способи стремлячі до успокоєня краю.

Новинки.

Львів, дня 24-го січня 1906

— **Дрібні вісти.** П. Маршалок краєвий гр. Стан. Бадені затвердив ухвалу виділу гал. каси ощадности, іменуючу адвоката дра Ферд. Квятковского директором тої-ж каси на місце дра Стечковского. — Стан здоровля міністра дра Пентака значно поліпшив ся, однако не буде він міг ще кілька тиждів займати ся справами свого уряду.— Предсідателем львівского товариства лікарів вибрали дня 19-го с. м. др. Теоф. Стахевич, а єго заступником др. Фр. Косолиньский. — В фабрици заліза в Намборгель на Угорщині прийшло оногди до робітничих розрухів. Жандарми спровоковані робітниками стрілили в товпу і убили 7 осіб, а 40 ранили.

— **Середні школи у Львові** числять 6214 учеників, именно ходить до сімох ґімназий 5079 учеників і до двох реальних шкіл 1135. В порівнаню з минулим роком виносить прирiст 337, именно 268 в ґімназиях і 69 в реальних школах. З кінцем минулого шкільного року було у львівских середних школах учеників: 4172 Поляків, 1167 Русинів і 147 Німців, а після віроісповіданя 2915 римо-католиків, 1127 греко-католиків, 1245 жидів.

— **Крадіж 15.000 корон.** Сими днями згадували ми коротко о приїзді дра Новотного, слідчого судиї з Кракова до Бжеска, де на шкоду тамошного старости Тржасковского украдено 15.000 корон. Крадежи допустив ся перед двома місяцями паробок старости Мих. Робiрж. Із згаданої суми належало 11.000 корон до фонда Намістництва, призначеного на підмоги для погорільців Бжеска, а 4000 корон були приватною власностию старости. З украдених гроший Рабiрж в спілці з вісьмома паробками і дівчатами перепустив 8000 К, решту же, в сумі 7000 К удало ся найти. Всіх девятьох спільників крадежи арештовано і відставлено до карного суду в Кракові.

— **Четвернята.** У Вайскірхен на Угорщині привела оногди Гальшка Салай, жінка шевця на сьвіт четвернята: трох хлопців і одну дівчинку. Матір і діти зовсім здорові.

— **Страшного убийства** доконано в Ґлядбасі над Реном на спенсионованім підполковнику Росі, що жив в розлуці зі своєю жінкою. Підполковник Рос мав 46 літ. Перед кількома місяцями загинув за ним слід. Всякі глядання були безуспішні. Вкінци упало підозріне на єго служачого, столяря Блямера з Голяндиї і єго жінку, у яких якийсь час пробував брат жінки. Поліция вислідила, що Блямер продав срібні ложочки. Вечером всіх трое увязнено, почім признали ся до убийства. В околици міста Ґлядбах найдено почвертоване тіло підполковника, закопане в піску. В неділю спроваджено душегубців до обдукциї їх жертви і тут зізнали, що убийства допустили ся умисно. Наперед хотіли они підполковника отроїти, а коли їм то не удало ся, приманили єго ночию до склепу і напавши несподівано на него, убили молотком і топірцем а після того відрізали єму голову. Один зі злочинців відрізав ще палець, аби прийти в посідане перстеня. По довершеню того страшного учинку всі трое пішли до свого мешканя і пили спокійно каву. Трупа найдено в піску коло Ґлядбаха, де осібно закопано голову і тіло. Річи убитого як і палець душегубці спалили.

— **Загальні збори філії „Просьвіти"** на гусятиньский повіт відбудуть ся в Копичинцях дня 31 с. м. в сали „Народного Дому" з отсим порядком дневним: а) Відчитане протоколу з попередних загальних зборів. б) Звіт уступаючого виділу. в) Вислід люстраций читалень. г) Відчити про пасічництво. д) Справа уділеня абсолюториї уступаючому виділови і внесеня членів. е) Вибір нового виділу. Вкладає ся обовязок на виділи читалень, щоби з огляду на хосенність тих зборів вислали делеґатів з виділу і заосмотрили їх в письменні повновласти, підписані головою або єго заступником та одним членом з виділу.

— **Самість весіля — арешт.** До готелю під „золотим медведем" приїхала із Скоморох Текля Маркевич зі своїм „нареченим" Іваном Савицким, котрий обіцяв її, що оженить ся з нею. Она продала длятого часть своєї реальности за 200 корон і приїхала з ним до Львова. Звідси мали они поїхати до Кракова і там повінчати ся. Вчера вимантив Савицкий від легковірної дівчини 100 корон, вийшов з готелю і більше не вернув. Обманена дівчина дала знати на полицию а тій удало ся зловити Савицкого о 11 год. в ночи на двірци; він купив вже був собі білет і хотів виїхати до Кракова. Гроший при нім не найдено; він казав, що забавляв ся в шинку з якимись дівчатами, і розтратив гроші. Савицкого відставлено до арешту.

Телеґрами.

Будапешт 24 січня. (Угор. Б. кор.) З Відня доносять: Бар. Феєрварі конферував нині перед полуднем з міністром війни Пітрайхом, а відтак залагоджував біжучі справи. На жаданє Цісаря бар. Феєрварі позістане поки що у Відни.

Рига 24 січня. Арештовано богато визначних членів революцийної орґанізациї.

Одеса 24 січня. Вибух пекольної машини ушкодив дуже будинок жандармериї.

Єлисаветполь 24 січня. Борба межи Татарами а Вірменами веде ся дальше з давною силою. Кілька місцевостий знищено.

Петербург 24 січня. Турецкий конґрес конституцийно-демократичної партиї ухвалив не приняти до своєї значно зміненої проґрами слів „збори конституцийні".

Петербург 24 січня. (П. Аґ.). В ґуберніях, в котрих жиди мають право осідати, помножено число місцевостий, в котрих можуть без перешкоди мешкати, о 133.

Пекін 24 січня. Правительство хіньске займає ся поважно реорґанізациєю военної маринарки. В тій цїли прибуде до Пекіну японьский аташе маринарки, котрий займе ся тою реорґанізациєю.

Константинополь 24 січня. Вчера підписано знову з фірмою Шнайдер в Кризо що до будови 9 нових кораблів побережних і одної канонірки.

Токіо 24 січня. (Б. Р.) Нужда голодова прибрала страшні розміри. Що день гинуть сотки людий з голоду і студени.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 23 січня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·20; жито 6·— до 6·15; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·10 до 6·30; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 13·50 до 13·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 9·25 до 10·—; бобик 6·30 до 6·60; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 45·— до 60·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 22·— до 27·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).